

[Ragnhild Andersen.]

henhold til folkeforsikringsloven, men det må være forkert, at der kan hengå både 8 og 9 måneder, ja, endog længere tid, før svar kan fås fra invalideforsikringsretten. Det må da i hvert fald være muligt at få afgørelser igennem inden for et tidsrum af, lad os sige, 3 måneder; det skulle ikke være noget urimeligt krav, og jeg henstiller til den højtærede socialminister at udtale sig om dette. Hvad er egentlig forklaringen på, at afgørelser stadig væk trækkes i den grad i langdrag? Spørgsmålet har været rejst tidligere her i tinget, og jeg tror, alle må være interesserede i, at de afgørelser, invalideforsikringsretten træffer, kommer noget hurtigere frem.

Idet jeg i øvrigt henviser til de udtalelser om lovforslaget, jeg fremsatte ved de to tidligere lovforslags behandling her i tinget, tilsiger jeg mit partis velvilje og støtte til gennemførelse af lovforslaget.

Socialministeren (Strøm): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere, der har givet tilslutning til lovforslaget. Af de bemærkninger, der er fremsat, har jeg forstået, at hvis der sker en forenkling i invalideforsikringsrettens arbejdsform, vil der være større mulighed for, at man fra venstres og konservatives side kunne tænke sig en appelinstans. Det ærede medlem fru Hanne Budtz var måske lidt mere betænkelig ved en eventuel appelinstans og mente, at det i og for sig ville være nok med en forenkling af invalideforsikringsrettens arbejdsform. Når vi i det kommende udvalg drøfter problemerne, vil jeg tro, vi kan enes om en sådan forenkling, og den vil i og for sig kunne ske administrativt. Men tilbage står det problem, at der er nogle mennesker, som føler sig forurettet, og som ikke har mulighed for at få deres sag for en appelinstans, sådan som man kan det inden for alle andre områder her i landet. Jeg tror imidlertid, det vil lykkes også i udvalget at tale os til rette om dette forhold.

Jeg takker i øvrigt for de bemærkninger,

der er fremsat. Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen spurgte, om der ikke var mulighed for at få afgørelserne fra invalideforsikringsretten hurtigere frem. Jeg er naturligvis i høj grad interesseret i, at disse afgørelser kommer så hurtigt som muligt; på den anden side vil jeg helst have, at de er så rigtige som vel muligt, og derfor har jeg anmodet invalideforsikringsretten om at fremskynde afgørelserne så meget, den kan, men selvfølgelig ikke på bekostning af sagligheden.

N. Chr. Christensen: Til den højtærede socialminister vil jeg gerne sige, at jeg har ikke på mit partis vegne stillet i udsigt, at vi vil gå ind for appelinstansen, men naturligvis har jeg lovet, at vi i udvalget vil være med i et sagligt arbejde.

Vi har set sådan på det — og jeg synes ikke, dette synspunkt er blevet anfægtet — at det var en kostbar overbygning, der her var tale om, og at man kunne nå frem til større sikring af invalidernes kår gennem en decentralisering. Det er jo ikke sådan, at en afgørelse ikke kan gøres om inden for invalideforsikringsretten; en sag kan stadig optages igen, og derfor er invaliderne ikke værgeløse over for en administrativ afgørelse, der måske hviler på et skøn, som ikke er tilstrækkelig velunderbygget. Jeg henstiller derfor, at vi i udvalget får lejlighed til at høre de synspunkter, der kan gøres gældende, både med hensyn til en ændring af den nuværende form for invalideforsikringsretten og med hensyn til det, ministeren har foreslået her i dag, og vi kan så måske nå frem til forhold, der er mere betryggende for invaliderne end de nuværende.

Hanne Budtz: Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen citerede de udtalelser, jeg fremsatte om appelinstansen, da vi behandlede lovforslaget efter dets første fremsættelse. Det ærede medlem skulle også have set efter, hvad jeg sagde, da lovforslaget var blevet fremsat anden gang. Jeg er ikke gået bort fra mine principper;